

1975

«Ἡ Ὁμολογία Θυατείρων»

Ἐκδίδεται ἐὺλογία καὶ ἐγκρίσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως

«Ἡ Ὁμολογία Θυατείρων»

Μία ἐπιτομὴ

τοῦ ἐκκλησιομάχου Οἰκουμενισμοῦ

Κατὰ τὸ ἔτος 1975, ἐξεδόθη στὸ Λονδίνο ὑπὸ τοῦ τότε ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρετανίας Ἀθναγόρου (Κοκκινάκη) ἡ «Ὁμολογία Θυατείρων» (βιβλίον μικροῦ σχήματος, 12 × 18 ἐκ.).

«Ἡ Πίστις καὶ ἡ Προσευχὴ τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ» (ὑπότιτλος τοῦ βιβλίου) ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς μελέτης αὐτῆς, ἡ ὁποία εἶχε ἐκπονηθῆ ἀπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀθναγόρα καὶ περιελάμβανε *ἑπτὰ μέρη* στίς 286 σελίδες τῆς (1-151, ἀγγλιστί· 153-286, ἑλληνιστί).

Ἡ μελέτη εἶχε ὑποβληθῆ πρὸς ἔγκρισιν στὴν Ἱερὰ Σύνοδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πατριάρχου Δημητρίου († 1992) ἐνέκρινε αὐτήν, μάλιστα δὲ τὴν ἐθεώρησε *«ἰδιαιτέρως ὡς δόκιμον βοήθημα διὰ τοὺς ἡμετέρους Κατηχητάς»*.

Ἡ «Ὁμολογία Θυατείρων» ἀποτελεῖ μεῖζον οἰκουμενιστικὸν κείμενον, *«εὺλογία καὶ ἐγκρίσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως»*, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει μὲ πλήρη σαφήνεια, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὴν μὴ Πατερικὴν, τὴν μὴ Ὁρθόδοξον *περιεκτικὴν ἐκκλησιολογίαν*, ὅπως αὐτὴ καλλιεργήθηκε ἀπ' ἀρχῆς τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως (1920 ἔξ.) καὶ μορφοποιήθηκε κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς Κινήσεως, ἐντὸς τῆς πρώτης πεντηκονταετίας αὐτῆς (1924-1975).

Ἡ «Ὁμολογία» αὐτὴ προϋποθέτει μίαν ὀλόκληρον *δέσμην* καινοφανῶν θεολογιῶν, πραγματικὸν *νέφος κακοδοξιῶν*, τὶς ὁποῖες ἀνέπτυξαν οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταί, προκειμένου νὰ δικαιολογήσουν τὴν τολμηρὰν καὶ πρωτοφανῆ συμμετοχὴν τους στὴν

Ἐνωτικὴ Κίνησι:

- τὴν θεολογία τῶν «*vestigia sacramenti*», «*vestigia veritatis*» καὶ κυρίως «*vestigia ecclesiae*»
- τὴν θεολογία τῶν «*ἀναδενδράδων*»
- τὴν θεολογία τῆς «*διευρυμένης ἐκκλησίας*»
- τὴν θεολογία τῶν «*ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν*»
- τὴν θεολογία τῆς «*κοινῆς διακονίας*»
- τὴν «*βαπτισματικὴ θεολογία*»
- τὴν θεολογία τῶν «*διαφορετικῶν παραδόσεων*»
- τὴν «*διαθρησκευτικὴ θεολογία*»
- τὴν θεολογία τῆς «*πανθρησκευτικῆς συμμαχίας*»
- τὴν θεολογία τοῦ «*ἐνιαίου χριστιανικοῦ μετώπου*»
- τῆς «*παγχριστιανικῆς παρατάξεως*» κ.ἄ.

* * *

Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐπισημαίνουν μὲ ἔμφασι, ὅτι ἡ «*Ὁμολογία Θυατείρων*» ἀποτελεῖ κατ' οὐσίαν τὴν **Ὁμολογίαν Κωνσταντινουπόλεως** μὴ ὑπάρχοντος δὲ εὐσεβοῦς Βασιλέως, προκειμένου νὰ ἀπευθυνθοῦν πρὸς Αὐτόν, ὅπως ἔπραξαν οἱ διωκόμενοι εὐσεβεῖς ἐπὶ αἵρεσιάρχου Νεστορίου, ἀπευθύνουν ἐκκλησίαν πρὸς τὴν **Συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας** καὶ πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξους, οἱ ὅποιοι ἂν καὶ ἀντιτίθενται στὸν Οἰκουμενισμό, ὅμως δὲν πράττουν τὸ χρέος τοὺς ἔναντι τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας:

«Παρακαλοῦμεν οὖν τὴν ἀθάνατον ὑμῶν καὶ εὐσεβεστάτην πίστιν, ὥστε μὴ παριδεῖν ἐκ τοῦ λοιποῦ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μοιχευομένην παρὰ αἵρετικῶν»¹.

Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ διαπιστώνουν, ὅτι ἡ **Ὁμολογία Θυατείρων/Κωνσταντινουπόλεως** δὲν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν «*εὐαγγελικὴν πίστιν*», τὴν «*ἀποστολικὴν ὁμολογίαν*» καὶ τὴν «*πατροπαράδοτον θρησκείαν*»². ἐπομένως, τὸν δεχόμενον αὐτὴν καὶ συγχρωτιζόμενον μὲ τοὺς πολυωνύμους ἑτεροδόξους βάσει αὐτῆς, καὶ ἄγγελος ἐκ τῶν οὐρανῶν ἂν εἶναι αὐτός,

δὲν «δυνάμεθα αὐτὸν κοινωνὸν προσήκασθαι (νὰ τὸν παραδεχθοῦμε), ὡς μὴ στοιχοῦντα τῇ ὑγιαίνουσῃ τῆς πίστεως διδασκαλίᾳ»².

* * *

Ὁ Μέγας Βασίλειος «*οὐδ' ἂν πρὸς ὄραν*», οὐτε καὶ μίαν ὄραν, δὲν ἐδέχετο τὴν «*συνάφειαν*» καὶ κοινωνίαν πρὸς ἐκείνους τοὺς

«σκάζοντας (χωλαίνοντας) περὶ τὴν πίστιν»³. διαβεβαιοῖ δὲ ὅτι, ὅταν ὁ Διάνιος Καισαρείας ὑπέγραψε ἡμι-αρειανικὴ ὁμολογία πίστεως, διέκοψε ἀμέσως τὴν κοινωνία μετ' αὐτοῦ καὶ κατέφυγε στὴν ἐρημία τοῦ Πόντου:

«μάλιστα δὲ τῷ ἀδοκίτῳ τότε πληγεῖς, καθάπερ οἱ τοῖς αἰφνιδίοις φόφοις ἀθρώως καταπλαγέντες, οὐ κατέσχον τοὺς λογισμοὺς, ἀλλ' ἐμάκρυνα φυγαδέυων καὶ πύλισθην χρόνον ἱκανὸν ἀφ' ὑμῶν [τῶν Καιραρέων]»⁴.

«ἔφυγον πρωτίστως, διότι ἐπηρεάσθην τότε ἀπὸ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦ πράγματος, ὅπως ἀκριβῶς ὅσοι ἔχουν ἀποτόμως τρομάξει ἀπὸ κάποιους αἰφνιδίους θορύβους, καὶ δὲν συνεκράτησα τὰς σκέψεις μου, ἀλλ' ἀπεμακρύνθην φεύγων καὶ ἔμεινα μακρὰν ἀρκετὸν καιρὸν».

• **Οἱ ἀντιτιθέμενοι** στὸν ἐκκλησιομάχο Οἰκουμενισμό, ἐπιτομὴ τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ ἡ **Ὁμολογία Θυατείρων/Κωνσταντινουπόλεως**, ἀλλὰ μὴ ἀποτεριζόμενοι ἐκ τῶν Οἰκουμενιστῶν, δὲν ἐπιτελοῦν τὸ χρέος τους ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας, διότι **«κοινωνοῦσιν ἐν γνώσει τοῖς ὑβρίζουσι»⁵** τὸ Πατροπαράδοτον Σέβας, παραβλέπουν δὲ τὴν Φίλιν Ὁρθοδοξίαν **«μοιχευομένην παρὰ αἵρετικῶν»¹**.

9/22.5.2005

†**Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου**

1. Γ' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Σ.Μ.Π.Σ. τ. Α', σελ. 463α/Κεφάλαιον Α', Δέσις Βασιλείου Διακόνου καὶ λοιπῶν Μοναχῶν τοῖς χριστιανοῖς Βασιλεῦσι, § 8'.
2. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1204Α/Ἐπιστολὴ Α', Τῇ εἰκονομαχικῇ συνόδῳ, E.L. II., Πρβλ. Γαλ. α' 8-9.
3. Μεγάλου Βασιλείου, PG τ. 32, στλ. 992-994/Ἐπιστολὴ ΣΞζ', Πέτρῳ ἐπισκόπῳ Ἀλεξανδρείας.
4. Μεγάλου Βασιλείου, PG τ. 32, στλ. 245C/Ἐπιστολὴ Η', Τοῖς Καισαρεῦσιν ἀπολογία περὶ τῆς ἀποχωρήσεως, § 1.
5. Ζ' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β', σελ. 805α/Πρᾶξις Δ'· σελ. 825α/Πρᾶξις Ε'· σελ. 906β/Συνοδικὸν Ὁρθοδοξίας.